

Anke Evertz

NEGEN
DAGEN VAN
ONEINDIGHEID

EEN BUITENGEWONE BIJNA-DOODERVARING

DIE ONS LEERT OVER HET LEVEN EN DAAR VOORBIJ

Spectrum

INHOUD

Voorwoord	9
-----------	---

HET KEERPUNT IN MIJN LEVEN

Een leven gehuld in nevel	21
Mijn persoonlijke wake-upcall	25
Ben ik dood?	36

NAAR DE BRON EN TERUG

De reis begint	43
De terugblik	49
Eenzaamheid is een illusie	60
Een compleet nieuwe kijk op mijn leven	70
De zee van oneindige mogelijkheden	88
De bron	99
De dans van de gouden lichtpunten	107

Verruimd bewustzijn	118
De grootste schat van de mens	124
Mijn onvoorwaardelijke ja tegen het leven	133

WEDERGEBOORTE

De nagalm van de echo	143
Van rups tot vlinder	154
Een radicale verandering	169
Levensvervulling	182

HET PAD NAAR MIJN WARE ZELF

De acht gouden sleutels van het leven	199
Je bent een wonder	220

VOORWOORD

Mijn verhaal begon toen mijn lichaam in brand stond en ik besepte dat ik serieus in de problemen zat. Nog steeds kan ik de vlammen horen die genadeloos tegen mijn gezicht sloegen en nog steeds voel ik de gloeiend hete lucht in mijn longen branden. Het was zo'n situatie waarin je met wijd opengesperde ogen iets vreselijks ziet aankomen en beseft dat je niets kunt doen om het onvermijdelijke af te wenden.

Mijn hele lichaam stond in brand. Het vuur had zich onverbiddelijk door mijn dunne sportkleding heen gevreten, van mijn benen via mijn heupen naar mijn bovenlichaam, en ik hoorde het luide geknetter en gesis toen het mijn lange, dikke haar en mijn gezicht verzwoeg. Het was te laat! Al mijn wanhopige pogingen om te ontsnappen aan de situatie die een paar minuten eerder nog zo onschuldig leek, waren mislukt en ik was er absoluut zeker van dat ik zou sterven! Maar in plaats van angst of zelfs paniek ervoer ik door dit besef een enorme kalmte en diepgaande innerlijke vrede. Alle spanning leek van me af te vallen toen mijn keel werd gevuld door hete vlammen in plaats van de lucht waar ik zo naar snakke, als

vanzelfsprekend vergezeld van deze gedachte: wat er op dit moment ook op mijn pad komt, ik ben er klaar voor!

Ik kan nog steeds niet verklaren wat er daarna gebeurde, maar ik weet wel dat op dat moment de wonderbaarlijkste en boeiendste reis van mijn leven begon.

Alsof alleen maar de gedachte daarvoor nodig was, verliet ik in die fractie van een seconde mijn brandende lichaam en bevond ik me er plotseling bijna 2 meter vandaan. Een onbeschrijflijk neutraal gevoel kwam over me heen terwijl ik verbaasd naar het plafond keek en zag hoe het zwart werd van het roet van de vlammen. Mijn brandende lichaam wankelde en probeerde met zijn armen iets te zoeken waarop het kon steunen, maar het was nauwelijks meer herkenbaar. Ik zag alleen maar de genadeloze vlammen en voelde de onvoorstelbare hitte die ze veroorzaakten. Met mijzelf ging het echter best goed. Goed is misschien niet het juiste woord, maar ik voelde in ieder geval geen pijn of angst. Ik voelde me een neutrale toeschouwer van wat zich afspeelde. Ik zag dat mijn zoon de woonkamer in kwam rennen en zich op zijn in vlammen staande moeder wierp, dat de ambulance kwam en dat mijn lichaam naar een helikopter en het ziekenhuis werd gebracht. Ik keek toe hoe de artsen mijn leven probeerden te redden, ik zag dat ze mijn lichaam in een kunstmatig coma brachten en verbaasde me enorm over het feit dat niemand van hen de tijd nam om mijn vragen te beantwoorden. Op de een of andere manier waren er vanaf dat ingrijpende moment twee versies van mij en voelde ik me nauwelijks nog verbonden met mijn lichaam.

Het grootste geschenk van deze ervaring was echter niet dat ik eindelijk mijn lichaam had verlaten, maar wat er gebeurde in deze buitenlichamelijke, grenzeloze staat van bewustzijn.

Terwijl mijn fysieke lichaam met zijn ernstige brandwonden negen dagen lang worstelde om te overleven, voelde ik me levendiger dan ik me ooit had gevoeld. Ik was beland in een wereld die mijn menselijke voorstellingsvermogen te boven ging, ik betrad werkelijkheden die ik nooit voor mogelijk had gehouden, en hierdoor vond ik mezelf. Wat ik toen natuurlijk nog niet beseftte, is me nu des te duidelijker: op die koele septemberavond ben ik letterlijk en figuurlijk voor mezelf door het vuur gegaan om negen dagen later als een nieuw mens terug te keren.

HET GESCHENK VAN DE DOOD

Als iemand me tegenwoordig vraagt wie ik ben, vind ik het heel moeilijk om die vraag te beantwoorden. Niet omdat ik het antwoord niet weet, maar meer omdat het niet in een paar korte zinnen kan worden gegeven.

Het liefst zou ik met stralende ogen willen antwoorden: 'Ik ben ALLES!' maar dat heb ik tot nu toe nog maar zelden gedaan. In plaats daarvan ben ik een beetje terughoudend en zeg ik hooguit: 'Ik ben een persoon met twee levens. Een leven vóór en een leven na mijn dood.'

Als ik probeer terug te denken aan mijn vorige leven – het leven voorafgaand aan die gebeurtenis – vind ik dat ontzettend moeilijk. Ik moet er heel erg mijn best voor doen, omdat ik me amper nog een situatie of ervaring uit die tijd kan herinneren. Het voelt alsof het allemaal ongelooflijk ver weg is of alsof het over het leven van iemand anders gaat. Mijn vroegere leven lijkt voor mij een oude opname die is overgeschreven met iets nieuws en veel waardevollers.

Ik herinner me dat ik me vroeger een marionet voelde die een permanente staat van innerlijke leegte had gecreëerd. Ik

bestond wel, maar meer als een intelligente robot die braaf functioneert en alles doet wat hij zichzelf heeft aangeleerd, zonder inhoud en zonder een echt zelfbesef. In die tijd had ik het gevoel dat ik oneindig ver verwijderd was van vervulling en geluk. Ik weet nog dat ik altijd overal 'uit' wilde: uit mijn lichaam, uit mijn gevoelens en vooral uit het leven zelf, omdat ik het als ontzettend zwaar ervoer.

Nu kijk ik met liefde terug op de vrouw die ik toen was en die niet kon bevroeden dat ik ooit in haar leven zou komen. Ze voelde zich waardeloos, niet geliefd en vreselijk eenzaam. Doordat ze zichzelf in de loop van haar leven steeds meer was kwijtgeraakt, zocht ze steun buiten zichzelf en leefde ze een leven dat sterk was gericht op materiële zekerheid en aanzien. Die vrouw kwam door eigen toedoen in steeds smallere doodlopende straatjes terecht, tot ze uiteindelijk voor een donkere, ondoordringbare muur kwam te staan. Ze was vergeten hoe ze naar haar innerlijke stem moest luisteren en wat haar gelukkig maakte of vervulde.

Terwijl mijn lichaam negen dagen in coma lag, werd ik meegenomen naar werelden die mijn voorstellingsvermogen ver te boven gingen. Hier mocht ik bewust opgaan in mijn eigen, veel grotere, meer omvattende en wijzere zelf, waarmee ik sindsdien voortdurend ben verbonden.

Tijdens deze negen dagen kreeg ik uitgebreid onderricht over de betekenis van mijn leven en hoe verschillende dingen in mijn leven verband met elkaar hielden. Bovendien verzonk ik in de bron van de schepping en vond ik die uiteindelijk terug in al mijn cellen.

Doordat ik anders naar mezelf ging kijken, koos ik bewust opnieuw voor het leven, en sindsdien val ik van de ene verbazing in de andere. Ik voel me grenzeloos, vrij en vol vreugde. Ik voel me volledig thuis in mijn lichaam en verbonden met

mijn ware zelf, dat ik laat bepalen welk levenspad ik volg. Ik geef mijn lichaam de ruimte om te doen wat voor hem goed voelt en laat me wat dat betreft volledig door mijn lichaam leiden. Het woord 'moeten' speelt nauwelijks nog een rol in mijn leven, omdat ik het idee van 'goed willen functioneren' heb losgelaten. Alle oude concepten met betrekking tot ambitie en motivatie hebben voor mij geen betekenis meer. In plaats daarvan komt mijn leven tot stand vanuit mijn innerlijke overvloed en vreugde. Ik heb geleerd om op me af te laten komen wat via mij tot uitdrukking wil komen en om deze stroom niet meer te blokkeren. Juist daardoor ervaar ik mijn leven nu als een uniek wonder en ik ben mezelf oneindig dankbaar dat ik deze verandering zo bewust heb omarmd. Elk moment vervult me met dankbaarheid, ongeacht of het goed of minder goed voelt. Ik leef in het nu. Daardoor heeft mijn denkende geest een compleet andere rol in mijn leven. Ik plan niets meer, stel niets meer ter discussie en geef mijn leven de ruimte om alle mogelijkheden van mijn verdere ontwikkeling in mijn handen leggen. Mijn vroegere 'nee' tegen mezelf is een luid en duidelijk 'JA!' geworden en dat inspireert me elke dag opnieuw.

ONZE GEZAMENLIJKE REIS

Geloof jij eigenlijk nog steeds in wonderen? Heb jij nog steeds het innerlijk weten dat je deel uitmaakt van een allesomvattend wonder, van een onuitputtelijke scheppingsbron van onbegrensde mogelijkheden? Voel jij diep vanbinnen dat je leven je veel meer te bieden heeft dan wat er tot nu toe aan je is geopenbaard? Weet je waarom je hier bent?

In ieder geval niet om je klein en machteloos te voelen. Je bent hier niet om een schuld of straf in te lossen, en ook

niet om een beproeving te doorstaan. Je bent niet alleen en afgescheiden van alles waarnaar je zo verlangt, al voelt het misschien wel zo. Niemand is je vergeten, veroordeelt je of verwacht iets van je. Je bent hier niet om een succesladder te beklimmen of een beloning te ontvangen voor je daden.

Je bent hier om je alles te herinneren wat altijd al een onscheidbaar deel van jou is geweest en dat altijd zal zijn. Je bent hier om je grenzeloze scheppingskracht te erkennen en je niet meer voor jezelf te verstoppen. Je bent hier om je bewustzijn uit te breiden naar alle dimensies die voor jou beschikbaar zijn en daarmee jezelf en de wereld te verrijken!

Ik wil je graag herinneren aan alles wat jij WERKELIJK bent en de sluiers oplichten die het heldere licht tegenhouden dat in al je 80 biljoen cellen wacht om ontdekt te worden.

De reis waarover ik het heb, is mijn eigen persoonlijke reis, maar tegelijkertijd ook die van jou! Omdat we allebei van dezelfde thuisplek komen. We hebben allebei vergelijkbare uitdagingen voor dit leven gekozen en ook al verschillen die op bepaald niveau van elkaar, in hun oorsprong zijn ze hetzelfde. We wilden ervaren en ontdekken hoe we de uitdagingen van het leven konden overwinnen nadat we waren vergeten wie we werkelijk zijn. Het is alsof we verstopperdje speelden en onze verbinding met ons spirituele thuis waren vergeten.

Mijn eigen onbewuste zoektocht bracht me die dag naar dit keerpunt in mijn leven, waardoor ik me mijn zielenplan en mijn thuis weer kon herinneren. Op dit zeer waardevolle moment in mijn leven keerde ik terug naar huis na mijn uitstapje naar het onbewuste. Ik mocht mijn eigen goddelijke natuur opnieuw ontdekken en me alles herinneren wat ik werkelijk ben.

Ik hoefde niet te worden geheeld.

Ik hoefde me alleen maar te herinneren wat ik werkelijk ben!

HOE DIT BOEK TOT STAND IS GEKOMEN

Negen dagen van oneindigheid heeft zich in zeer korte tijd bijna zelf geschreven. Ik heb zelfs de indruk dat het zijn eigen dynamiek heeft, die ik nog steeds niet helemaal begrijp. Pas na een heleboel 'toevalligheden' was ik er klaar voor om niet meer in de weg te staan van de totstandkoming van het boek. Ik was nooit van plan geweest om over mijn ervaringen te schrijven en had met slechts een paar mensen gesproken over wat ik heb meegemaakt. En als ik al dacht aan het schrijven van een boek had ik altijd het gevoel dat ik nooit de juiste woorden zou kunnen vinden voor zoiets onbeschrijflijks. Dat gevoel is overigens nooit verdwenen, ook niet nadat het manuscript klaar was.

Toen ik de eerste pagina's had geschreven, besepte ik al snel dat ik het niet vanuit mijn hoofd kon doen. Zodra ik dacht aan het verleden of naar bepaalde woorden zocht, kreeg ik hoofdpijn. Hoe harder ik mijn best deed om de (in mijn beleving) juiste woorden te vinden, hoe meer alles stakte. Dit leidde steevast tot migraine, tenzij ik mijn laptop op tijd dichtklapte. Ik heb echter ook talloze momenten meegemaakt waarop ik midden in de nacht plotseling wakker werd en met een dampende kop koffie achter mijn computer ging zitten. Dan vlogen mijn vingers over het toetsenbord en de pagina's vulden zich met woorden terwijl ik het gevoel had dat ik niet echt aanwezig was. Meestal voelde ik me op die momenten meer een nieuwsgierige lezer dan de schrijfster van dit boek.

De reden voor het schrijven van *Negen dagen van onein-*

digheid was me echter vanaf het begin duidelijk. Ik wilde niet alleen een spannend verhaal vertellen dat het verstand voedt met nieuwe, wonderbaarlijke verklaringen voor iets onverklaarbaars. Ik wilde dieper gaan en met mijn verhaal het hart van de lezer raken. Ik wenste dat dit boek een brug zou vormen tussen onze fysieke werkelijkheid en de thuisplek van onze ziel. Als ik kon doen wat ik graag zou willen, zou ik alle mensen op deze prachtige aarde bij de hand nemen en hun laten zien – en vooral laten voelen – wie ze werkelijk zijn.

Dat kan natuurlijk niet, maar diep vanbinnen weet ik dat dit boek zijn weg zal vinden naar de mensen die bereid zijn om verder te kijken dan hun façade. Ik weet ook dat het de lezers vanaf de eerste bladzijde bij de hand kan nemen en hen kan leiden over die brug waarover ik het net had. Ik wil je vertellen wie je werkelijk bent, omdat het mijn hartenwens is dat ook jij je jouw oorsprong herinnert.

Ik hoop dat het boek je zal ondersteunen bij het verruimen van je bewustzijn en je zal meenemen naar dimensies waarvan je het bestaan tot nu toe wellicht alleen maar hebt kunnen vermoeden of die alles overstijgen wat je tot nu toe voor mogelijk hebt gehouden. Het zou je vroegere kijk op jezelf en je leven weleens volledig op zijn kop kunnen zetten. Misschien denk je wel dat ik gek ben, trek je mijn woorden in twijfel of – in het ergste geval – doe je alles af als onzin. Dat kan allemaal gebeuren als je de realiteit waar ik je mee naartoe neem met je verstand probeert te bevatten. Het is onvoorstelbaar moeilijk, zo niet onmogelijk, om iets wat eigenlijk onbeschrijflijk is met eenvoudige woorden voor jou begrijpelijk te maken. Woorden zijn slechts een beperkt hulpmiddel.

Het boek bevat een schat die ontdekt kan worden door iedereen die een vervuld en verbonden leven wil leiden. Daarmee bedoel ik niet het conventionele geluk waarnaar zo veel

mensen op zoek zijn. Het boek gaat veel dieper en laat je wellicht veel verder bij jezelf naar binnen kijken dan je ooit hebt gedaan. Want we hebben allemaal toegang tot de schepping, die zich via ons wil uitdrukken.

Ik nodig je uit om de woorden te lezen en hun energie te voelen. Dit boek bestaat niet alleen maar uit woorden die aan elkaar zijn geregen om een spannend verhaal te vertellen. Het is een wake-upcall! Jouw wake-upcall.

Ben je er klaar voor om samen met mij door het vuur te gaan om jezelf te vinden?

HET KEERPUNT
IN MIJN LEVEN

EEN LEVEN GEHULD IN NEVEL

Ik was nog relatief jong toen ik besepte dat er in het leven soms dingen gebeuren die voor je gevoel niet helemaal kloppen. Al vroeg in mijn leven voelde ik dat iets niet helemaal ging zoals het zou moeten gaan. Op de een of andere manier voelde de wereld waarin ik was geboren allesbehalve kloppend voor mij, maar ik kon niet uitleggen waarom. Heel vaak hoorde ik een zacht, fluisterende innerlijke stem die tegen me zei dat ik alleen maar hoefde te ontwaken om de wereld te kunnen zien zoals zij werkelijk is, maar ik leek de enige te zijn die deze stem hoorde. Ik herinner me nog goed dat ik als kind vaak vol verbazing keek naar de manier waarop volwassenen met elkaar omgingen. Ik begreep niet waarom ze elkaar pijn deden, waarom de een zichzelf boven de ander stelde en waarom ze machtsspelletjes speelden. Geschreeuw over en weer, conflicten en ruzies, macht en onmacht: dit waren allemaal gedragingen die ik als klein kind opmerkte, maar niet kon plaatsen.

Ik voelde me veel meer een toeschouwer bij een fantastische goochelshow waarbij de grootste goochelaars aller tij-

den waren samengekomen om me te verbluffen met hun adembenemende illusies. Vol verbazing keek ik toe hoe waarheden in het niets verdwenen en vervolgens op een totaal andere plek weer opdoken. Mensen veranderden van het ene op het andere moment en wat in mijn beleving waar was, leek niet meer te kloppen. Hoeveel verklaringen mijn kinderlijke verstand ook probeerde te vinden, het kon er maar niet achter komen waarom alles zo anders was. Was wat om me heen gebeurde echt? Of kwam wat ik diep vanbinnen voelde en wat aanvoelde als de waarheid overeen met de werkelijkheid?

Een droomwereld? Een schijnwereld? Allemaal illusie? Maar toch ook zo heerlijk magisch! Zo realistisch, tastbaar en vooral zo geloofwaardig.

Als ik toen had geweten dat de gevoelens die ik als kind had klopten, zouden veel dingen een stuk makkelijker zijn geweest. Als ik toen had geweten dat ik jaren later zou worden ondergedompeld in deze werkelijkheid en alles zou meemaken wat ik toen alleen nog maar kon vermoeden, zou mijn leven heel anders gelopen zijn. Maar daar ging het niet om. Er was een goede reden waarom ik me zo verscheurd voelde, want daardoor had ik precies de ervaringen die ik zo hard nodig had en waarnaar ik wanhopig op zoek was. Dat beseftte ik toen echter nog niet.

Na wat opstartproblemen leerde ik braaf hoe je als mens in dit leven moet functioneren als je een respectabele positie in de maatschappij wilt verwerven. Ik leerde me aan te passen aan de behoeften van de mensen om me heen en te voldoen aan hun eisen, zodat ik niet opviel. Om zelf je leven te kunnen bepalen heb je een gezond zelfvertrouwen nodig, maar dat had ik nu juist niet ontwikkeld. Ik durfde niet te luisteren naar mijn eigen behoeften en voelde me al snel

steeds kleiner, hulpelozer en machtelozer tegenover het leven worden. Ik was voortdurend op mijn hoede omdat ik niemand wilde beledigen en niet op een vervelende manier wilde opvallen, want ik had op pijnlijke wijze ervaren wat het betekende om een buitenstaander te zijn. Na verloop van tijd had ik me erbij neergelegd dat ik door het leven werd geleefd, in plaats van dat ik luisterde naar mijn innerlijke stem. Daarom zei die stem op een gegeven moment niets meer. Alles wat ik deed, deed ik alleen maar om bevestiging te krijgen van de mensen om me heen of om het gevoel te hebben dat ik erbij hoorde.

Ik geloofde dat ik elke dag iets moest presteren om geliefd te worden en bevestiging te krijgen. Daardoor wong ik mezelf in allerlei bochten en was ik voortdurend ontrouw aan mezelf, puur om geaccepteerd te worden. Ik putte mezelf uit in de prestatie maatschappij en ging over mijn eigen grenzen heen om me waardevol te voelen. Uiteindelijk leerde ik om alles in en om me heen onder controle te houden, zodat ik me veilig voelde.

Toen ik ouder werd, getrouwd was en twee kinderen had gekregen, werd het leven zoals je het volgens de maatschappij moest leiden te veel voor mij. De constante strijd die ik met mezelf leverde, eiste onverbiddelijk zijn tol. In deze tijd leerde ik wat het betekent om volledig vast te zitten in de duisternis: depressie, burn-out en geestelijke en emotionele zelfvernietiging. De dagen waren eindeloos lang en de nachten beangstigden me.

Mijn leven voelde op dat moment allesbehalve bevredigend. Ik was heel ongelukkig, hoewel dat van buitenaf nooit zo leek. Maar vanbinnen voelde ik me helemaal leeg. Doordat ik had geleerd hoe ik mijn melancholische gevoelens en gedachten moest onderdrukken, was ik in de loop der jaren

een masker gaan opzetten. Als iemand me vroeg hoe ik me voelde, antwoordde ik met een ingestudeerde glimlach: 'Prima, dank je. En jij?' In die tijd woonde ik met mijn gezin in een groot huis en was een workaholic geworden. Ik had genoeg geld om al mijn wensen te vervullen, maar vanbinnen was ik opgebrand en leeg. Achter deze prachtige façade voelde ik me waardeloos, hulpeloos en vreselijk verloren. Ik probeerde me achter alles en iedereen te verbergen en wilde niets liever dan een magische mantel waarmee ik mezelf onzichtbaar kon maken. Mijn angst voor de lawaaierige en veel-eisende buitenwereld was in de loop der jaren zo ondraaglijk voor me geworden dat ik er niet meer in wilde leven. Ik wilde weg uit de leegte die ik vanbinnen voelde, maar wist niet waar ik heen moest! Ik zat in een innerlijke impasse en zag geen uitweg of oplossing. Ik was veel te bang voor verandering. Dat was mijn realiteit. Dat was mijn werkelijkheid geworden.

MIJN PERSOONLIJKE WAKE-UPCALL

Op een koude avond in september zou mijn leven echter totaal veranderen – rigoureuus, volledig en op een manier die je maar beter niet kunt voelen aankomen. Als ik van tevoren had geweten wat me die dag te wachten stond, had ik er alles aan gedaan om het te vermijden.

Ik herinner me 28 september 2009 nog heel goed, wat best verbazingwekkend is, want mijn verleden ervaar ik tegenwoordig als een vreemd leven dat heel ver bij me vandaan staat. Als ik me probeer te herinneren wat er vóór die dag in mijn leven is gebeurd, lijkt alles bedekt te zijn met een nevelsluier. Alles voelt somber, enorm deprimerend en vreemd. Als ik terugkijk op die dag ben ik er ontzettend dankbaar voor, want ik heb toen het grootste en ingrijpendste geschenk van mijn leven ontvangen.

Een paar weken daarvoor had ik een geweldige manier gevonden om aan mijn innerlijke leegte te ontsnappen, althans voor even: ik ging joggen. Tijdens het joggen was ik alleen en had ik rust. En met elke stap die ik verder van ons huis vandaan zette, voelde ik me vrijer. Mijn hardloopkleding werd